

## QUAN GUANYAREM LA BATALLA, BERTA?

Estimada Berta,

Fa dies que m'ho demanes, però jo ja només recordo que en un obrir i tancar d'ulls tot havia canviat. Res era el mateix. Ni tan sols nosaltres mateixos actuàvem com abans. El paisatge també era diferent. El fet de veure-ho tot des d'una mateixa perspectiva, i durant tant temps, havia fet que les nostres immenses ganes de conèixer món es tripliquessin. Empresonats entre quatre parets només teníem un objectiu comú: sobreviure. Sí, pot semblar una autèntica bajanada, ja que mai abans el nostre somni havia estat tan senzill com complicat alhora. Totes les visions de futur i plans imaginaris havien desaparegut de la nostra ment. El passat era llunyà i només podíem, i ens veiem obligats, a viure el present. Un present complicat, fred i insegur. Un present com mai abans havíem viscut.

Sortir al carrer o donar una volta amb els amics, coses molt quotidianes uns mesos enrere, també eren impossibles. La possibilitat de ser víctima d'aquella bomba era massa elevada. No es tractava, però, d'una bomba convencional com les que tots nosaltres coneixem. De fet, no hi tenia res a veure, absolutament res. L'única cosa que compartien aquells dos tipus d'armes era la seva perillositat. Per aquesta raó només teníem una opció, protegir-nos-en.

Conviure amb la parella, amb els amics o amb la família durant infinites hores fou una de les gestes més complicades que vam haver d'afrontar. Ara pot semblar una gran exageració, però de ben segur que no ho va ser. Fins llavors només érem conscients que aquests éssers es trobaven al nostre costat quan ho necessitàvem o en moments puntuals. El que cap de nosaltres no s'hauria pogut imaginar mai era que els hauríem d'aguantar una eternitat. Una autèntica eternitat; la llum al final del túnel no donava senyals de vida.

Mentre la gran majoria de soldats del nostre bàndol feia tot el que les autoritats recomanaven, altres lluitaven a primera línia contra els oponents. En aquesta batalla, però, no hi havia gaires oponents, com en els combats d'anys enrere. Fins i tot es podria considerar que només n'hi havia un. Un, però molt potent. Molt. Sense la necessitat de demanar ajuda als seus companys, ell sol anava conquerint tots els territoris on arribava. L'armament necessari per anar a la guerra era complicat d'adquirir i no tothom hi podia accedir. És per això que només els més ben preparats, forts i amb coratge, feien aquell pas per protegir tots els altres que, malauradament, no podíem ni sabíem com aconseguir-ho. La valentia d'alguns feia disminuir la inseguretat i la por dels altres.

Berta, em sap greu veure com, tants anys després, la batalla encara continua i la força i la valentia de l'enemic per lluitar tot sol contra els habitants del planeta no decau. Jo, per exemple, no en seria pas capaç. Ni m'ho plantejo, ja que sent realista veig que hi tinc molt a perdre. També m'adono, però, que tots som diferents i el que per a uns és un problema, per a altres és una oportunitat. Més ben dit, és un avantatge i un afany de protagonisme enorme. Sortir cada dia, i any rere any, a les portades més importants de la premsa del nostre país és un somni que a molts actors, ballarins o cantants encara els queda per complir.

Incorporar un nou element a la nostra vestimenta diària no va resultar pas tan complicat com ens pensàvem. Encara ara aquesta és l'única forma que tenim per evitar ser destruïts per les espurnes que desprèn aquesta bomba. Els autèntics amants de la moda de ben segur que ho agraeixen, ja que tenen una nova peça per combinar. Mil colors diferents, mil estampats, mil formes. Ens donen un toc molt alegre i elegant, i ens fan més atractius. Abans parlàvem amb la boca i manteníem llargues i agradables converses. Ara hem adquirit una nova habilitat i hem après a parlar amb les mirades. Poden ser més intenses o més neutres, però totes ens intenten transmetre algun missatge.

Ja veus que disposem de poques armes per plantar cara a aquest vell enemic. No m'acostumo a veure't, sempre des de la distància, amb la boca tapada i el somriure amagat. Quan et podré veure la cara? Quan et podré abraçar? Quan et podré fer mil petons? Quan et podré explicar un conte asseguda a la meva falda? Quan guanyarem la batalla, Berta?

Sovint valorem les coses segons el seu preu i el seu volum. Tot fa pensar que la grandesa significa fortalesa i domini. En canvi, la menudesa tot el contrari, ens recorda la feblesa i la debilitat. Però ja ho veus, noieta, només ens va caldre una dosi de realitat per obrir els ulls i adonar-nos de les dimensions de l'oponent que teníem davant. No te'n riguis mai, d'ell, és molt perillós.

Poques coses més tinc per dir-te. Jo he lluitat tot el que he pogut i ara et toca a tu. Fes-ho tan bé com puguis i no et rendeixis mai. Encara ara tinc l'esperança que tot anirà bé. Una abraçada ben forta de la teva àvia Maria,